

Четиредесетъ и вториѣ сонетъ.

Величайшиѣтъ въпросъ.

На воля несъзнателна да ли тозъ свѣтъ е дѣло,
Или е на разумна воля плодъ? — Тозъ е въпроса,
О мѣдречи! . . Вий спорите краснорѣчиво, смѣло, —
Но безъ отвѣтъ на тозъ въпросъ теориитѣ що сж? . .

На волята тайнственна названъето какво е, —
Зачало, Промисълъ, Творецъ, Законъ, Духъ Самобитенъ,
Исконна Мощъ, Вселенски Рѣдъ, — туй всичко играло е
За школника, — да знай нѣща ненужни любопитенъ!

.... Срѣдъ нощъ, прѣзъ хладний листопадъ, така си мислѣхъ ази,
Въ книжа заровенъ... Скокнжхъ, вechъ изнемоцѣлъ;—отворихъ
Прозорецътъ, да влѣзе въздухъ. Вѣтрътъ тогази

Съ внезапна ярость въ стаята нахлу, и изгаси ми
Свѣщцата . . . И трепнжхъ, и унило проговорихъ: —
„—Ти, мрако, ще рѣшишъ задачитѣ неразрѣшими!“

